

afgøre vi i Virkeligheden Spørgsmaalet, og det er klart, at denne Afstemning kan ikke foregaa saaledes, at man nu kan sige, at vi der ere ganske sikre paa, at vi tjene Statens Vel ved at give denne Bevilling eller, som man ogsaa kunde udtrykke det, at Forfatteren er dygtig nok til at faa den. En saadan Dygtighedsprøve lader sig ikke gøre her i Salen. Seg jer, at der paa Undringsforslagslisten, jeg kommer i Tænkter derom ved at tale om dette, er foreslaaet en Bevilling til to Violinister, som den ærede Minister ønskede at ansætte ved Teatrets Kapel, men som han i Gaar sagde, at han ikke mere lægger saa megen Vægt paa, da han har faaet den ene Mand ansat. Nu er det nok saaledes, at man i musikkyndige Kredse mener, at man har taget fejl og ikke ansat den dygtigste, men den næstdygtigste, men det er jo ganske umuligt her i Salen at faa dette Spørgsmaal afgjort, vi kunne jo dog ikke falde Violinisterne herved og lade dem opføre hver sin Solo for at komme til Klarhed paa dette Punkt, og saaledes er det jo ogsaa, naar der er Tale om Forfattere, heller ikke dem kunne vi faa herhen for at opføre enten et Brudstykke af et Stykke, eller for at oplæse forskellige Scener af deres Bøger, og saa komme til en Anskuelse paa den Maade. Det ærede Medlem sagde: den Forfatter kan jeg ikke være med til, hvem kender ham? Naar jeg kommer til mine Vælgere og siger, at jeg har bevilget Penge til Karl Larjen, saa ville de sige: Vi kende ham ikke. Det er dog ikke tilstrækkeligt for mig, den Anskuelse, det ærede Medlem der gør gældende. Jeg har været i Kredse, hvor jeg har nævnt det ærede Medlems Navn, og hvor der er Folk, der have sagt, vi kende ikke det Navn, vi vide ikke, hvad den Mand har udrettet i de mange Aar, han har givet sig af med offentlig Virksomhed. Det kan det ærede Medlem nu ikke tænke sig, naar det ærede Medlem taler her i Salen, saa tror han, at det har overordentlig Betydning, hvad han siger, og dog har jeg i Kjøbenhavn, selv i meget dannede Kredse, truffet Folk, som ikke tillægge det ærede Medlem den mindste Betydning for det offentlige Liv. Man maa komme til de rette Personer for at faa at vide, om det er den rette Mand, som man kan stole paa har den rette Dygtighed. Jeg hørte, at det ærede Medlem, da han udtalte det, fik Støtte fra sin Stalbrøder, det militære Medlem fra Middelfart (M. Madse n m. fl.: Saksøbing!). Det ærede Medlem melder sig, det er altsaa rigtigt, hvad jeg saa den Gang, men det er, som allerede Solberg har sagt, at efter en Ridesfogeds

Samvittighed kan man ikke dømme i alle Sager, og det er ikke sikkert, at det ærede Medlem staar til troende i den Henseende. Naar det ærede Medlem fra Åsens var bange for sine Vælgere og spurgte, hvorledes han skulde klare sig lige over for dem, naar han kommer hjem og har stemt for den Bevilling — jeg haaber dog, at han vil lade sig bevæge dertil en Gang — saa mener jeg, han skal sige: Denne Bevilling har jeg stemt for, fordi der fra Ministeren og Finansudvalget forelaa samstemmende Erklæringer om denne Mand's Dygtighed, og fordi vi her i Salen ikke kunne komme til nogen anden absolut Anskuelse om den Ting, undtagen vi maa stole paa, at naar Partierne enes om den, er der stor Sandsynlighed for, at det er til Gavn for Samfundet at bevilge disse Penge. Sær i dette Tilfælde, hvor jeg personlig er ganske overbevist om Mandens Duelighed og om den Nytte, vi gøre ved at bevilge Pengene, tror jeg nok, at det ærede Medlem skal kunne klare sig. Overhovedet er det forbausende, at det ærede Medlem er bange for sine Vælgere paa dette Punkt; det ærede Medlem, som ellers plejer at kunne klare sig i en snæver Bending uden min Hjælp, vil vist ogsaa kunne gøre det ved denne Lejlighed. Det gaar ham ligesom de grønlandske Kajakmænd, der før blev talt om, der, selv naar Baaden kæntrer, kunne frelse sig; saaledes vil det ogsaa gaa det ærede Medlem lige over for hans Vælgere; han vil ogsaa, selv naar Baaden kæntrer, nogenlunde kunne redde sig i det Øjeblik, og jeg haaber ogsaa, at han endnu kan klare sig paa dette Punkt, selv om han stemte for denne Bevilling.

Min Hovedgrund til at begære Ordet var for øvrigt, at jeg ønskede at sige nogle Ord om den Anmærkning paa Finansloven, hvor Finansudvalget imødegaaer den Forbring, som den ærede Kultusminister har stillet om at raade frit over en Del af den Bevilling, der findes paa Konto VI. A. 3. Finansudvalget er gaaet der imod, og det kan jo være meget nyttigt, men det vilde i Parentes sagt være ubeldigt, om den ærede Ordfører fik Ret i den Anskuelse, at vi kun bevilgede paa VI. A. 2. til bestemte Personer og lod Finansudvalget være ene om at bestemme Anvendelsen af Konto 3. Derved mister Kontoen den Karakter, den oprindeligt skulde have som en Bevilling fra hele Rigsdagens, først fra Folketingets Side. Jeg siger, at det er nyttigt at gaa imod denne Anmærkning, fordi Ministeren allerede nu ingenlunde efter min Mening overholder de Forpligtelser, som han har, skøndt jeg for nogen Tid siden hørte ham erklære, at